

Oan Nghiệt

Hà nhìn xuống sân, Nhân đang chắt hành lý vào thùng xe. Chút nữa Hà sẽ đến Fresno, chỗ ở mới của mình, cách chỗ này khoảng 3 tiếng. Hà nhận việc làm với Helena Chemical Company. Đường xá xa xôi nên Hà không thể đi, về mỗi ngày. Nhân đòi đi theo Hà nhưng Hà không muốn Nhân gián đoạn khóa học y tá tại nhà thương gần đây, nếu chăm chỉ học thì còn hơn 1 năm nữa là Nhân ra trường. Nhân là con trai trưởng, cần ở gần gia đình Nhân và cần phải có việc làm. Hà cũng phải có tiền để lo cho bố mẹ Hà và các em. Hai gia đình vừa mới sang Mỹ sau khi Cộng sản xâm chiếm miền Nam hồi cuối tháng 4 năm 1975, đang có nhiều khó khăn trong việc hội nhập vào đời sống bên này. Lấy nhau đã 5 năm, đây là lần đầu vợ chồng phải xa nhau. Nhân không muốn điều đó nhưng Hà nghĩ một khoảng cách, một sự thay đổi lúc này sẽ buộc Nhân phải biết lo cho tương lai. Thời gian qua nhanh quá.

Lúc ấy Hà đang học trường UCLA bên California, còn Nhân học Miami University ở Oxford, Ohio. Hai đứa tình cờ đi chung chuyến bay về VN nhân dịp hè. Cả hai đều bị tiếng sét ái tình cùng một lúc! Nhân bị quyến rũ bởi sắc đẹp mặn mà, lịch sự và tươi tắn của Hà. Còn Hà thì bị thu hút bởi vóc dáng khỏe mạnh, vạm vỡ của Nhân, toát ra một sức sống mãnh liệt. Hai người đã làm quen nhau rất nhanh và chuyện trò tâm đắc suốt chuyến bay. Xuống đến phi trường Tân Sơn Nhất, Hà và Nhân được giới thiệu đến gia đình. Cha mẹ hai bên đều ưng ý, hoan hỉ với sự chọn lựa của con mình.

Hôm sau, Hà còn uể oải trên giường vì chưa quen với giờ giấc khác biệt thì nghe tiếng bấm chuông. Hà thấy Nhân đang đứng trước cổng nhà, chiếc xe Fiat đậu chắn lối ra. Chị Tư, người giúp việc, đang đơn đả mở cổng, con chó Tô ngoe nguẩy vẫy đuôi mừng rỡ. Con Tô gặp người lạ là sủa inh ỏi thế mà hôm nay lại im re như ăn phải bả. Hà vội vàng vào phòng tắm trang điểm thay quần áo.

Nhân đang ngồi nói chuyện với bà Huấn, mừng rỡ đứng lên khi thấy Hà. Nhân xin phép được đưa Hà đi chơi phố và đi ăn tối. Bà Huấn vui vẻ chấp thuận. Chiếc xe Fiat lướt đi êm ru về hướng đường Tự Do.

Nhân cứ ngắm nghía, tấm tắc khen Hà trong cái váy cắt sát thân hình màu hoàng yến. Hà nheo mắt, chum chim:

- Thank you! Bộ đồ Nhân đang mặc cũng lịch sự lắm. Sao Nhân không cài khuy áo thêm mà lại để lộ ngực nhiều quá?

Nhân kiêu hãnh:

- Đẹp thì phải khoe chứ. Cũng như Hà trang điểm lộng lẫy phô sắc hương vậy. Hà có thấy đẹp không? Có thích không?

- Đương nhiên là Hà thích nhưng Hà không muốn người khác được thấy.

Nhân khoái chí, cười vang...

Nhân đề nghị hai tuần sau làm đám hỏi và làm đám cưới trước khi trở lại Mỹ du học. Hà sẽ làm đơn chuyển trường về Miami University và hai người sẽ mượn phòng trọ gần campus. Hà sung sướng đồng ý.

Lễ hỏi khá lớn được tổ chức tại nhà của Hà. Ai cũng khen Hà và Nhân khéo chọn nhau, xứng đôi quá. Hai gia đình thật môn đăng hộ đối. Ông Huấn là Dân biểu Quốc Hội, bà Huấn là dược sĩ cho người ta mượn bằng mở tiệm thuốc, sống sung túc trong căn nhà to hai tầng, kiêu mới trên đường Ngô Thời Nhiệm. Còn ông bà Nho là

chủ hãng xuất nhập cảng và sửa chữa các loại xe Honda, Vespa, Solex. Ngoài cửa tiệm ở Sài Gòn, ông bà còn có chi nhánh tại Đà Nẵng và Huế. Nhà của ông bà là căn villa cổ kính trên đường Phan Thanh Giản.

Những ngày sau đó qua thật nhanh, hai người như sống trong tuần trăng mật ngọt ngào, ban ngày đi sắm sửa cho đám cưới, buổi tối Nhân đưa Hà đi ăn, nghe nhạc và khiêu vũ. Họ là một cặp tình nhân hoàn hảo của giai cấp thượng lưu, trí thức.

Đám cưới của Nhân và Hà, thật linh đình và long trọng. Buổi sáng, Hà mặc áo dài gấm đỏ, khăn vành dây vàng, áo khoác voan trắng, cổ đeo kiềng. Bên nhà trai đi rước dâu rất đông, khệ nệ mang heo quay, bánh, trà, rượu, cau trầu trên những mâm đồng lớn phủ vải điều. Buổi tối, dạ tiệc tại nhà hàng Majestic, trong căn phòng lớn và rộng rãi nhất có 30 bàn trải khăn màu đỏ với hoa hồng vàng là loại hoa mà Hà rất yêu thích. Hà đẹp rực rỡ trong chiếc áo đầm trắng dài chấm gót, tóc bới cao, cài vương miện lông lánh. Nhân cũng hào hoa không kém, bảnh trai trong bộ vest đen đắt tiền, cắt may rất khéo. Quan khách ngây người ngắm Nhân và Hà diu nhau nhảy những bước valse mềm mại và lả lướt, trông sang trọng và đài các như những hoàng tử và công chúa trong chuyện cổ tích! Đêm ấy Nhân và Hà ở lại khách sạn trong một phòng trang trí thật thơ mộng, nhìn ra sông Sài Gòn bình lặng. Hai người chìm đắm trong hạnh phúc tuyệt vời!

Hà và Nhân rời Việt Nam cùng lúc, nhưng đưa đi miền Tây Mỹ, đưa về Đông Mỹ. Trong vòng 2 tuần, Hà lo xong thủ tục chuyển trường về Miami University. Nhân ra đón Hà tại phi trường Cincinnati Municipal Lunken Airport, cách Oxford, Ohio chừng 47 miles. Đường về Miami University xanh lá, chen lẫn sắc thu đến sớm rực rỡ màu cam, vàng, đỏ. Những con đường ven núi ngoạn ngèo hay cắt ngang núi với hai bên dốc đá lởm chởm, chênh vênh. Phong cảnh hữu tình, tâm hồn Hà tràn ngập yêu thương và hy vọng ở tương lai.

Mái ấm của hai người là một phòng ngủ xinh xắn với đầy đủ tiện nghi, trên tầng lầu thứ ba, nhìn ra khoảng đất trống có đường rầy xe lửa. Hà thích nghe tiếng còi tàu vang lên từng chập, nhìn con tàu cũ kỹ ẩn hiện giữa đám khói trắng mịn mù, chậm chạp kéo những toa tàu nặng nề đi qua. Con tàu và tiếng còi tàu luôn gợi cho Hà một hình ảnh đoàn tụ vui vẻ hơn là chia ly sầu thảm. Cảnh vật thật thơ mộng và an bình.

Vào dịp lễ, các sinh viên họp mặt, mở party, Nhân được giao việc tổ chức chương trình vì Nhân có rất nhiều loại nhạc và một hệ thống âm thanh khá tốt. Nhân đam mê nhạc, khiêu vũ, và Bruce Lee. Nhân đánh Kung Fu rất hay, tự học bằng cách xem những phim của Bruce Lee rồi tập luyện mỗi ngày nhiều lần, nhiều giờ.

Khi thấy việc học của Nhân không có kết quả tốt, Hà bắt đầu lo ngại, khuyên Nhân nên chú trọng đến việc học trước. Hà đã lầm! Nhân không thể chú tâm vào việc học! Sách vở không hấp dẫn Nhân bằng nhạc và Kung Fu. Bốn năm vẫn chưa xong bằng cử nhân (Bachelor) về Sinh vật học (Biology) trong khi Hà sắp xong cao học (Master) ngành kỹ sư Hóa chất (Chemical Engineering). Nhiều lần Hà đặt vấn đề với Nhân, hết khuyên lơn đến giận dỗi cũng không thay đổi được gì nên trì hoãn việc có con dù hai bên gia đình thúc dục qua những lá thư từ quê nhà.

Tháng 4, 1975 đến như cơn bão lốc, thay đổi vận nước và tương lai của hàng triệu người dân trong đó có gia đình Hà và Nhân. Liên lạc về Việt Nam bị gián đoạn, mất tin tức gia đình. Những hình ảnh điêu tàn, hoảng loạn, và tang tóc trên tivi làm sinh viên lo lắng trong sợ hãi. Họ đóng góp, quyên tiền để gửi giúp đồng bào ty nạn dù họ đang sống khó khăn, phải kiếm việc làm hoặc bán máu để cầm cự qua ngày vì không nhận được trợ

cấp của gia đình nữa. Hà xin làm giảng viên (Teaching Assistant) trong các phòng thí nghiệm, tiết kiệm tối đa, và bỏ hết các cuộc vui chơi trong khi Nhân vẫn sống tà tà, không lộ vẻ lo lắng.

Tháng sáu, Hà và Nhân nhận được tin của gia đình từ Camp Pendleton. Gia đình ông bà Huấn được Mỹ bốc đi vào ngày 29 tháng tư, xuống căn cứ quân sự Utapao của Mỹ ở Thái Lan, rồi trại Anderson ở Guam, và sau 3 tuần thì được đưa đến trại Pendleton ở North San Diego, Cali. Còn gia đình ông bà Nho thì được trực thăng Mỹ đưa ra hạm đội ngoài khơi, đến Guam, và cuối cùng thì cũng về trại Pendleton. Hai gia đình cùng ở chung một trại mà không gặp nhau. Ông bà Huấn gọi điện thoại báo tin sẽ về Huntington Beach sống, còn ông bà Nho đánh điện tín cho biết sẽ theo nhà thờ bảo trợ về Westwood, Los Angeles. Hà và Nhân rất mừng là gia đình đã thoát nạn và tính chuyện dọn về Cali gấp để giúp đỡ gia đình.

Giữa tháng 7, Nhân và Hà mượn chiếc U-Haul, chất hết đồ đạc vào đó, lái xuyên nước Mỹ, từ đông sang tây, suốt 3 ngày vừa đi vừa nghỉ. Một chuyến đi quá dài, mệt mỏi, và chán nản. Nhất là đi ngang qua tiểu bang Oklahoma đường dài hun hút, bằng phẳng, và trơn trượt, đi mãi vẫn chưa thấy đích làm Hà nhớ Miami University quay quắt. Cuối cùng rồi cũng đến nơi!

Căn nhà thuê của ông bà Nho có 2 phòng ngủ, bà Nho và hai đứa con gái ở một phòng, giành một phòng cho vợ chồng Nhân, còn ông Nho trải chăn nằm ngoài phòng khách. Đến tối, Nhân ra ngoài đó ngủ với ông. Hai cha con râm rì nói chuyện suốt đêm.

Hà đã quen với lối sống tự lập và phóng khoáng, cảm thấy bị gò bó trong căn phòng chật chội. Hà khó chịu vì sự tò mò, soi mói của mẹ và em chồng. Bà Nho cả ngày than thở, tiếc nuối cái cơ nghiệp ngày xưa. Hà bàn với Nhân nên dọn ra ở riêng. Nhân khuyên Hà chờ thêm vài tuần nữa vì bà Nho đang trông cậy vào Nhân cứu mang cả gia đình.

Vài hôm sau, Hà và Nhân về Huntington Beach thăm ông bà Huấn. Bà Huấn ôm Hà khóc ròng, chút xíu nữa là cả nhà kẹt lại Sài Gòn vì ông Huấn muốn ở lại chiến đấu. Đến lúc cuối, người bạn Mỹ, David, làm ở tòa Đại sứ Hoa Kỳ đã nản lòng vì không thuyết phục được ông thì bà giao mấy cái túi đựng quần áo và giấy tờ cho Trung và Hiếu rồi tùm ông đẩy lên xe. Suốt chặng đường chạy loạn, ông như người mất hồn, chẳng thiết sống, bà phải xếp hàng lấy cơm về cho ông ăn. Hiện giờ ông bà đang ở nhà thuê, một phòng ngủ, Trung và Hiếu nằm ngoài phòng khách. Hà đau lòng khi thấy ông bà Huấn xơ xác, căn phòng bừa bộn, không có lối đi.

Hà muốn có việc ngay sau khi lấy được mảnh bằng. Hà và Nhân cần có chỗ ở riêng để chú tâm vào việc học. Nhân bỏ ngành Sinh vật học, ghi danh học ngành y tá tại School of Nursing, UCLA. Sau 2 năm, có mảnh bằng, Nhân sẽ xin việc làm tại bệnh viện này. Đồng thời Nhân đã nộp đơn xin làm thông dịch viên cho Mattel Children's Hospital UCLA gần nhà. Hy vọng sẽ được vì nơi đây có nhiều dân tỵ nạn Việt. Hà cầu mong Nhân sẽ thay đổi, biết chu toàn bổn phận và chú trọng vào tương lai, sự nghiệp. Khi Nhân được nhận làm thông dịch viên vào tuần sau đó thì vợ chồng Hà dọn ra ở riêng.

Sau khi ra trường, Hà ráo riết tìm việc làm nhưng không dễ vì phần lớn các Chemical Plants nổi tiếng như Union Carbide, DuPont, và Dow đều ở vùng đông bắc Hoa Kỳ, Hà không muốn dọn đi xa gia đình. May mắn thay, hãng Helena đã mượn Hà làm trong phòng thí nghiệm để tìm các hóa chất diệt nấm, thuốc trừ sâu, v.v. cho các

loại hạt giống, phân bón, và cỏ. Tuy công việc không hoàn toàn đúng với ngành Hà đã học nhưng Hà nhận ngay vì đang cần tiền và có thể đi về thăm gia đình thường xuyên.

Nhân lắc chùm chìa khóa trong tay:

- Em đã xong chưa?

Hà giật mình...

- Em xong rồi.

- Có bản đồ sẵn chưa? Nhớ gọi anh khi vừa đến nơi.

- Có đầy đủ mọi thứ. Sẽ gọi anh.

Hà hôn chồng rồi nổ máy xe, từ từ ra con lộ lớn, bóng Nhân khuất sau dãy nhà.

Công việc không có gì khó khăn nhưng đòi hỏi nhiều kiên nhẫn và chú ý tỉ mỉ. Có những thí nghiệm hóa chất Hà phải làm đi làm lại nhiều lần, làm cho Hà bị nhức đầu, sổ mũi. Tuần lễ đầu, Hà không lái về LA vì mệt mỏi và phải mua thêm đồ dùng cho căn phòng. Qua giọng nói cự nự của Nhân, Hà biết Nhân nhớ vợ.

Tuần sau Hà về thăm gia đình. Nhân vỗ vập ái ân. Nhân đòi chia khóa căn phòng ở Fresno để Nhân thỉnh thoảng lên thăm Hà. Hà thấy Nhân chừng chạc ra. Nhân làm thông dịch viên dễ dàng, được trả lương theo số giờ và theo nhu cầu. Nhân thích hợp với ngành y tá, việc học tiến triển khả quan. Đời sống tạm ổn, Nhân nhắc chuyện có con. Hà vẫn chưa chịu, muốn đợi ít lâu nữa khi Nhân có bằng y tá, có việc chắc chắn, có nhà riêng, và hai đứa không phải cách xa nhau nữa. Nhân năn nỉ Hà đừng dùng thuốc ngừa thai, cứ để tự nhiên, nếu có con cũng là đúng lúc, đợi lâu quá sẽ sinh nở khó khăn. Hà do dự rồi cũng đồng ý. Thật lòng, Nhân muốn có con vì Nhân sợ mất Hà. Hà đẹp, thông minh, có bằng cấp cao, có công việc tốt nhiều lương, lại hoạt bát, biết cách ăn mặc. Hà là một người hoàn hảo! Ngày xưa, lúc còn học ở Miami University, Hà đã là tâm điểm của bao sự chú ý, ca tụng cơ mà. Từ khi Hà đi làm, Nhân thấy Hà trang điểm phấn son, chung diện, nhan sắc càng lộ lộ, ai nhìn mà chả mê, chả thèm khát. Bây giờ, Nhân biết mình không còn xứng đôi với Hà nữa.

Nhân kín đáo quan sát Hà; để ý từng lời nói, cử chỉ; tìm một dấu hiệu của sự thay đổi. Nhân hỏi kỹ về việc làm, về những bạn đồng nghiệp, và nhất là boss của Hà. Không chút nghi ngờ, Hà kể boss của Hà là một người Mỹ trắng, Mike, xấp xỉ 40, đạo mạo, đôi xử rất tốt với nhân viên; cùng làm chung văn phòng với Hà là một kỹ sư hóa học, cỡ tuổi Hà, tên John, trắng trẻo, đẹp trai, tình tình vui vẻ, hay giúp đỡ Hà vì John vào làm trước Hà một năm, đã quen công việc; trong nhóm có nhiều kỹ sư trẻ, rất thân thiện và dễ chịu. Nhân lo lắng lắm, liệu Hà có tránh được những cám dỗ xác thịt khi xa gia đình. Nhân hy vọng ân ái vợ chồng nồng thắm mỗi cuối tuần sẽ làm tình yêu hai đứa thêm bền chặt.

Dần dà, Hà ít về thăm nhà, 2 hay 3 tuần mới về một lần, viện cớ là hay bị nhức đầu, chóng mặt. Có một lần Hà xỉu trong phòng thí nghiệm, phải đưa xuống phòng y tế nghỉ ngơi một lúc. Nhân vừa lo vừa mừng, giục Hà đi bác sĩ. Nhân hơn hờ nghĩ là Hà có thai, âu yếm săn sóc vợ ân cần. Không ngờ Nhân vô tình làm đổ túi phấn son của Hà trong phòng tắm, đồ đạc rớt đầy trên sàn. Khi Nhân nhặt chúng bỏ lại vào túi thì Nhân thấy hộp thuốc ngừa thai. Tay Nhân run lên vì giận dữ. Ráng giữ thái độ bình tĩnh, Nhân chìa hộp thuốc ngừa thai trước mặt Hà:

- Anh đã dặn em đừng uống thuốc ngừa thai.

Hà lạnh lùng:

- Em không muốn có con lúc này. Khi nào anh có việc full time, có nhà cửa đàng hoàng thì lúc đó có con chưa muộn.
- Với số lương của em cũng đủ sống mà.
- Khi có con, em muốn nghỉ vài tháng hay một năm để nuôi con. Mình sẽ sống chật vật với số lương ít ỏi của anh.
- Mình còn một ít tiền để dành. Hơn nữa, em đẻ xong thì đưa bà nội, bà ngoại nuôi dùm.
- Bên này không giống như VN. Có con rất tốn kém. Gửi ông bà nuôi thì cũng phải phụ đỡ tiền chứ, đâu có nuôi free!

Nhân chua chát:

- Có thật là em tính kỹ như vậy hay em không muốn có con với anh?
- Em vẫn muốn có con với anh nhưng bây giờ chưa phải lúc.
- Anh có cảm tưởng tình yêu đã nhạt, em đã đổi thay...
- Anh không nên nghĩ thế và em không muốn bàn cãi nữa.

Nhân chua chát ném hộp thuốc xuống giường, khoác áo bỏ đi. Hà không níu lại. Hà cũng rời phòng, lái xe về thăm Bố Mẹ một chút rồi về Fresno.

Trở về căn phòng vắng lạnh, Nhân vật mình xuống giường, nhớ và giận Hà quay quắt. Nhân nghĩ đến những thằng Mỹ đẹp trai, sung sức và thân thiện trong sở của Hà. Chúng nó đang bu quanh Hà, vờn Hà như con mèo vờn chuột, chờ chực một cơ hội, một phút yếu lòng, Hà sẽ ngã vào tay chúng. Hừ, chúng ham của lạ, chỉ muốn chơi cho đã chứ làm gì có chuyện yêu thương, tình nghĩa. Nhân phải tìm cách bảo vệ Hà. Nhân cần vũ khí để tự vệ. Hồi còn ở VN, Nhân có xử dụng súng thành thạo trong các lần đi săn với bạn trên Đà Lạt. Lần này mua súng, Nhân chọn loại đẹp và nhẹ, để giấu trong áo hay cặp quần phía sau. Nhân sắp đặt kế hoạch để mau chóng đối phó với mọi tình huống sắp đến.

Hai cuối tuần liên tiếp, Hà viện lý do phải làm thêm giờ cho xong việc nên mệt mỏi lắm, không muốn lái xe đi xa. Nhân biết Hà vẫn còn giận dỗi, không muốn về, nên sẽ lên thăm Hà vào chủ nhật vì thứ bảy phải thực tập trong nhà thương. Nhưng Nhân đã có chủ ý. Buổi thực tập xong lúc 2 giờ trưa thứ bảy, Nhân lái xe lên Fresno, trên đường ghé chợ mua thức ăn. Nhân sẽ nấu bữa ăn tối, Hà sẽ ngạc nhiên và hết giận hờn.

Hơn 6 giờ tối Nhân mới đến nơi vì kẹt xe. Nhân gõ cửa, không có ai ở nhà. Hà đi làm overtime hay đi đâu? Nhân dùng chìa khóa của mình để vào phòng. Căn phòng gọn gàng, trình bày thẩm mỹ, thoảng mùi nước hoa Chanel. Nhân quan sát mọi nơi, không có dấu vết của đàn ông, Nhân yên tâm, sửa soạn bữa cơm tối. Chờ mãi không thấy Hà về, Nhân mong ngóng, đi ra đi vào. Nhân đụng phải bà hàng xóm. Sau khi tự giới thiệu, Nhân hỏi bà ta có biết Hà đi đâu không. Bà ấy bảo là thấy Hà chung điện lộng lẫy, rời đây lúc hơn 5 giờ với một người đàn ông. Bà cứ khen Nhân may mắn có người vợ đẹp. Những lời khen ấy chỉ làm Nhân thêm bẽ bàng, sâu khổ.

Bụng đói mà chẳng nuốt nổi miếng cơm, Nhân dọn sạch bàn ăn và bếp, tắt hết đèn trừ ngọn đèn phòng ngủ rồi ngồi bên cửa sổ ngắm vợ. Nhân mở tivi cho bớt cô đơn chứ có xem, có nghe thấy gì vì trong đầu còn vương mắc với bao nhiêu nghi vấn, Hà đi chơi với ai? Tình nhân hay bạn? Đang làm gì? Nhân cảm thấy bản thân, khó chịu vì không ăn mà lại uống gần hết chai rượu vang. Nhân ngả người trên ghế salon, chợp mắt ngủ thiếp đi.

Lúc choàng tỉnh dậy thì gần 12 giờ đêm, Nhân vào rửa mặt cho tỉnh ngủ, bồn chồn nhìn xuống chỗ đậu xe. Một lúc sau có ánh đèn rọi sáng. Nhân nép mình bên màn cửa nhìn xuống. Nhân thấy người đàn ông Mỹ trắng đi vòng qua mở cửa xe cho Hà. John hay Mike? Hà định bắt tay nhưng người đàn ông đã kéo Hà lại gần và ôm hôn lên má. Hà dấn ra, đi được vài bước, quay lại đưa tay vẫy. Người đó đợi Hà vào khuất bên trong rồi mới lái xe đi. Nhân tắt TV, tắt đèn phòng ngủ, ẩn mình sau cánh cửa.

Tiếng mở cửa lách cách, đèn bật sáng, tiếng giầy rớt trên sàn... Hà vào bếp, mở tủ lạnh, sững người thấy thức ăn đầy tủ. Hà đác đác nhìn quanh. Hà giật thót mình khi thấy Nhân đứng im lìm trong bóng tối của phòng ngủ, nghiêm nghị và lạnh lùng.

- Anh đến đây lâu chưa? Sao bảo ngày mai mới đến? Nếu biết anh lên hôm nay thì em đã không đi party trong sở.

Nhân hần học:

- Bởi không báo trước mới bắt được quả tang đi chơi với tình nhân.

Hà bực tức:

- Em đi party trong sở. Người bạn cùng nhóm đã tử tế đến đón đưa vì em không muốn lái xe. Hần không phải là tình nhân.

Nhân sấn đến bên Hà đang ngồi uống nước nơi chiếc bàn con trong bếp, chua chát mĩa mai:

- Không là tình nhân mà ôm nhau hôn hít? Đã ngủ với nó chưa? Bao nhiêu lần rồi?

Hà trừng mắt, gằn từng tiếng:

- Anh ở xứ Mỹ bao năm mà không biết đó là cách xã giao, lịch sự? Anh có bằng chứng gì mà buộc tội tôi ngoại tình. Anh ghen tương vô lối làm tôi nghẹn thở. Nếu anh sợ mất tôi thì thay vì rình rập, theo dõi, anh hãy lo tạo dựng công danh cho xứng với tôi chứ. Tôi phải lặn lội đi làm xa cũng vì anh không lo được cho cái gia đình riêng của anh! Anh có hiểu không?

Nhân giận tím mặt khi Hà thay đổi cách xưng hô, dám xưng “tôi”. Nhân quát:

- Tôi biết cô xem thường tôi vì mảnh bằng, vì đồng tiền. Tôi không ngờ cô lại xem trọng vật chất đến thế. Tình nghĩa vợ chồng còn gì không?

- Tôi không xem vật chất quan trọng hơn tình nghĩa vợ chồng nhưng cuộc sống cần có những thứ khác để nuôi dưỡng hạnh phúc hôn nhân. Tôi đã nói nhiều lần mà anh vẫn không hiểu được. Anh chỉ muốn sống thanh thản trong cái vỏ sò của anh, không phải làm gì cả, không nghĩ đến bổn phận, không lo xa, không cầu tiến, không tham vọng.

Nhân cắt lời Hà:

- Tôi biết... Tôi biết... Cô muốn một người chồng khác, hơn tôi về mọi mặt.

- Tôi không muốn một người chồng khác nhưng tôi đương nhiên rất hãnh diện nếu có một người chồng thành công về mọi mặt. Tôi muốn anh phải thức thòi và phải biết thay đổi để thích nghi với hoàn cảnh. Tôi thật buồn cho thân tôi và thất vọng vô cùng!

Nhân đau khổ, muốn ... nhưng không cứu vãn được nữa. Nhân đã mất Hà rồi. Thật không ngờ, bao năm mặn nồng tình chồng vợ, nay bỗng xa lạ, thốt những lời cay đắng, tàn nhẫn. Oan nghiệt! Nhân lặng người trong phần uất và tuyệt vọng! Trong tích tắc, Nhân quyết định...

Hà hốt hoảng nhìn Nhân, đôi mắt tròn tròn đầy vẻ kinh hoàng khi cảm được nòng súng lạnh dí vào thái dương. Chưa thốt nên lời thì tiếng súng hăm thanh đã vang lên một tiếng “bụp”. Hà đổ nghiêng, bất động. Dòng máu phọt mạnh, tung tóe trên sàn nhà và tường bếp. Nhân nhanh tay đỡ người Hà lại, bàng hoàng. Nhân đã làm gì?

Nhân lay vai Hà. Không phản ứng. Nhân ôm ghì Hà, tim đau nhói, ứa lệ. Nhân bồng Hà vào phòng ngủ, lau sạch người, thay quần áo. Khuôn mặt Hà không son phấn đẹp tinh khiết. Nhân áp mặt vào ngực vợ, thổn thức. Chợt nhớ đến những việc phải làm, Nhân vội vã quần Hà kín mít trong chiếc chăn rồi quần thêm tấm thảm bên ngoài, vác Hà lên vai, lặng lẽ rời phòng. Trời bên ngoài tối mịt, Nhân đặt Hà nằm trên băng ghế sau, lái xe về lại Los Angeles. Suốt quãng đường, đầu óc Nhân tê dại với hình ảnh Hà vui tươi, đầm thắm của những ngày yêu thương nồng nàn. Không biết bằng cách nào mà Nhân đã lái xe về đến nơi an toàn và đưa Hà lên phòng mà không gây ra một sự chú ý nào, bóng tối đúng là đồng lõa của tội ác!

Nhân viết 2 bức thư tuyệt mệnh cho bố mẹ và ông bà Huấn, xin mọi người tha thứ những đau khổ và hệ lụy do Nhân gây ra và cho hai vợ chồng được chôn gần nhau. Nhân thay lớp quần áo mới cho Hà, sửa lại người Hà nằm ngay ngắn trên giường, hôn Hà lần chót rồi Nhân đứng bên cạnh giường, kê nòng súng vào thái dương, bóp cò. Nhân ngã bở nhào xuống giường, đè lên người Hà, cố nường mắt nhìn Hà lần cuối nhưng chỉ thấy một vùng đen tối loang rộng. Nhân thều thào: “Hà... anh... theo... em...”

Nguyễn Phương Thúy

01/05/2016

<http://nguyenpthuy.jigsy.com/>

